

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/175/2018
Identifikačné číslo spisu:	1312207849
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1312207849.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. A., bývajúceho v L., zastúpeného JUDr. Emíliou Korčekovou, AK L. Novomeského č. 25, 902 01 Pezinok, proti žalovanej Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu škody s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11 C 58/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. februára 2017 sp. zn. 2 Co 575/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 15. februára 2017 sp. zn. 2 Co 575/2014 prvým výrokom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie z 21. januára 2014 č. k. 11 C 58/2012-198, ktorým tento súd žalobu o zaplatenie 51 099,74 eur s ročným úrokom 9,50 % o d 21. septembra 2011 do zaplatenia zamietol a konanie v časti o zaplatenie 23 842,76 eur s ročným úrokom 9,50 % od 19. októbra 2011 do zaplatenia zastavil. Druhým výrokom priznal žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení konštatoval, že sa stotožnil so správnymi dôvodmi rozsudku okresného súdu a uviedol, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, preto potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Zdôraznil, že v odvolaní žalobca neuvádzal podstatné, rozhodujúce skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Uviedol, že hoci odvolanie žalobcu smeruje proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu, odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku vo výroku, ktorým konanie sčasti (v otázke náhrady škody v sume 23 842,76 eur spolu s príslušenstvom) zastavil v dôsledku neodstrániteľného nedostatku podmienok konania spočívajúceho v litispendencii a vo výroku o náhrade trov konania, keďže žalobca nesprávne rozsudku v uvedenom rozsahu vôbec nenamietal a žalovaná odvolanie nepodala. Akcentoval, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj rozsahom a dôvodmi odvolania. Vo vzťahu k zvyšnej časti nároku žalobcu (náhrady škody v sume 51

099,74 eur spolu s príslušenstvom) pripomenul, že pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, jeho nesprávnym úradným postupom sa vyžaduje nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup orgánu štátu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Všetky tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Ak absentuje čo i len jedna z nich, nemôže byť strana sporu v spore o náhradu škody úspešná. Vzhľadom k tomu, že ani v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní nebolo preukázané nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup, v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 42 Rob 33/2004, neskôr 22 Cb 19/2006, v danej obchodnej veci, nie je splnená hneď prvá podmienka pre vyvodenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, úradným postupom, a preto má odvolací súd za to, že ďalšie odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa preukázania škody v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím okresného súdu sú irelevantné. Pre úplnosť odvolací súd uviedol, že v prípade, ak by žalobca (jeho právny predchodca) úspešne uplatnil svoju pohľadávku v konkurznom konaní proti dlžníkovi LIVAK PLAST, s.r.o., čo sa nestalo, zostalo by nepochybné, že už v čase vyhlásenia konkurzu (v decembri 2004) dlžník majetok nemal a neboli uspokojení ani veritelia zaradení do I. skupiny. Túto skutočnosť okresný súd vôbec neovplyvnil, a teda v konaní nie je daná ani príčinná súvislosť medzi prípadným vznikom škody žalobcovi (jeho právnomu predchodcovi) a nesprávnym úradným postupom súdu. Tiež krajský súd uviedol, že od roku 2006 pohľadávke žalobcu neprináležal status vykonateľnej pohľadávky, a teda po jej popretí správcom konkurznej podstaty dňa 12. marca 2007 správca konkurznej podstaty nemal daný zákonný dôvod toto stanovisko uplatniť podľa povahy pohľadávky na súde alebo na príslušnom správnom orgáne v lehote určenej súdom. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z. účinného od 1. júla 2016, ďalej len „CSP“).

2. Žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odvodil z § 420 písm. f/ CSP. Porušenie práva na spravodlivý proces videl vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia okresného (i krajského) súdu, ktoré považuje za arbitrárne. Podľa dovolateľa súdy náležite neodôvodnili svoje rozhodnutie a zmätočne v rozpore s judikatúrou EŠLP na podklade nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jej nesprávneho právneho posúdenia vadne posúdili otázku uplatnenej majetkovej ujmy. Nesprávnosť videl tiež v tom, keď si odvolací súd voči žalobcovi nesplnil všeobecnú poučovaciu povinnosť podľa § 160 CSP a taktiež ho elektronicky na mail: A. neupovedomil v primeranej lehote 5 dní do verejného vyhlásenia rozsudku o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku hoci bol k tomu povinný. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v celosti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a zároveň aby zrušil v celosti aj tomu predchádzajúci rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal priznať trovy právneho zastúpenia.

3. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

5. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

6. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že

došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne (a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania) a subjektívne (osoba oprávnená podať dovolanie). (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344). V CSP sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené subjekty oprávnené podať dovolanie.

10. Vychádzajúc z uvedeného (bod 9. tohto rozhodnutia) dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), ktoré dovolanie spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) a dovolateľ v ňom napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým vo veci samej potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 CSP ako vecne správny.

11. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania dôvodil vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP a porušenie práva na spravodlivý proces oprel o nenáležité (nedostatočné) odôvodnenie rozhodnutia krajského (i okresného) súdu, t. j. namietal jeho nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť. Tiež namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu veci a jej nesprávne právne posúdenie, nesplnenie poučovacej povinnosti odvolacieho súdu podľa § 160 CSP a neupovedomenie dovolateľa elektronicky v primeranej lehote 5 dní do verejného vyhlásenia rozsudku o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku odvolacím súdom.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa a ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

15. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom, či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

16. Dovolací súd v súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu poukazuje na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá.

17. V predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

18. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že všeobecný súd (súd prvej inštancie a odvolací súd) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. Georgiadis v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997, či rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani c. Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, série A č. 303 A a č. 303 B).

19. Pokiaľ dovolateľ namietal nedostatočne zistený skutkový stav veci a jej nesprávne právne posúdenie dovolací súd uvádza, že najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie

niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999, a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

20. Najvyšší súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

21. Dovolacia námietka o porušení § 420 písm. f/ CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne, svojvoľné, dostatočne neodôvodnené, nie je preto opodstatnená.

22. V ďalšej časti dovolania žalobca namieta údajné nesplnenie poučovacej povinnosti odvolacieho súdu podľa § 160 CSP o jeho nových procesných právach. Podľa § 160 CSP (predtým najmä § 5 a § 30 O.s.p.) medzi iným súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta (čo dovolateľ zvýraznil). Dovolací súd v tejto súvislosti musí pripomenúť, že uvedená poučovacia povinnosť ako súčasť všeobecnej poučovacej povinnosti súdu o procesných právach a povinnostiach (tzv. generálna manudukačná povinnosť súdu) nie je žiadnou novou povinnosťou súdu, pretože túto povinnosť súdu obsahoval aj O.s.p. a § 5 O.s.p., na ktorý kontinuálne nadviazal CSP korešpondujúcim ustanovením § 160 CSP, mal konkrétnu reflexiu v jeho mnohých ustanoveniach (napr. § 30, § 114 ods. 5, § 118a ods. 3, § 120 ods. 4, § 157 ods. 1, atď., všetko O.s.p.). Napokon právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania vyplýva z Ústavy Slovenskej republiky (čl. 47 ods. 2), bolo vyjadrené v § 30 O.s.p., teraz v § 160 ods. 2 CSP ako osobitne zvýraznená poučovacia povinnosť pre konanie v prvej inštancii vo vzťahu k právu na právnu pomoc prostredníctvom advokáta alebo Centra právnej pomoci. Taktiež dovolací súd pripomína, že vychádzajúc z účelu všeobecnej poučovacej povinnosti súdu tento by mal poskytovať poučenie náležite konkrétne a vždy o tých procesných právach a povinnostiach, keď je to vzhľadom na stav konania potrebné (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 599). V danom prípade konanie pred súdom prvej inštancie prebiehalo podľa právnej úpravy O.s.p. účinnej do 30. júna 2016 (žaloba podaná na súd 20. júna 2012, rozsudok súdu prvej inštancie z 21. januára 2014 č. k. 11 C 58/2012-198) a odvolací súd rozhodol (rozsudkom z 15. februára 2017 sp. zn. 2 Co 575/2014) za účinnosti novej právnej úpravy CSP účinnej od 1. júla 2016. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd môže len konštatovať, že uvádzaná námietka dovolateľa o nesplnení poučovacej povinnosti odvolacieho súdu nekorešponduje obsahu spisu, keď zo spisu (viď č. 1. 127, 154, 170, 182, 196 spisu) naopak vyplýva náležité poučenie pre účastníka (stranu sporu) v zmysle § 30 O.s.p. účinného do 30. júna 2016. Napokon dovolací súd tiež pripomína, že v zmysle ustanovenia § 30 O.s.p. účinného od 1. januára 2012 do 30. júna 2016, oprávnenie ustanoviť právneho zástupcu účastníkovi pre súdne konanie prešlo zo súdov v plnom rozsahu do právomoci Centra právnej pomoci zriadeného zákonom č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi v znení neskorších predpisov. V prípade, že účastník po 1. januári 2012 požiadal súd o ustanovenie právneho zástupcu, súd bol povinný iba odkázať účastníka s jeho žiadosťou na príslušné Centrum právnej pomoci, nemohol však už o takejto žiadosti rozhodnúť, ani účastníkovi právneho zástupcu sám ustanoviť. Z obsahu spisu nevyplýva, aby žalobca požiadal súd o ustanovenie právneho zástupcu a vo vzťahu k možnosti strán sporu obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP) žalobca bol poučený súdom prvej inštancie, preto vzhľadom na uvedené považuje dovolací súd námietku žalobcu o nesplnení poučovacej povinnosti odvolacím súdom za neopodstatnenú.

23. Pokiaľ dovolateľ namietal, že sa nestotožňuje s tvrdením krajského súdu, že boli splnené podmienky pre verejné vyhlásenie rozsudku bez nariadenia pojednávania podľa § 378 ods. 1 CSP, dovolací súd

poukazuje na zákonnú úpravu CSP, keď v zmysle § 384 ods. 1 CSP odvolací súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa § 384 ods. 2 a 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich napriek návrhu strany nevykonal súd prvej inštancie a tiež za podmienok podľa § 366 CSP (a/ ak sa týkajú procesných podmienok, b/ ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, d/ ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie). Podľa § 385 ods. 1 CSP odvolací súd je povinný nariadiť pojednávanie na prejednanie odvolania iba v dvoch prípadoch, a to a/ ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ak si to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami (§ 219 ods. 3 CSP).

24. O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie a či skutkový stav veci bol zistený správne a dostatočne a v závislosti od toho nariadiť pojednávanie, rozhoduje výlučne odvolací súd. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, keď súd prvej inštancie vo veci vykonal potrebné dokazovanie (pozri bod 9. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), preto je namieste záver odvolacieho súdu, že nemal dôvod dokazovanie zopakovať alebo doplniť (§ 384 ods. 1 CSP). Odvolací súd existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania nezistil (§ 384 ods. 2, 3 CSP) a nemal za preukázané splnenie zákonných podmienok pre nariadenie pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP, preto dovolací súd môže len konštatovať, že rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania bolo postupom odvolacieho súdu, ktorý sa zákonu nepriečil (§ 385 ods. 1 CSP). Neopodstatnená je preto námietka dovolateľa, že neboli splnené podmienky pre verejné vyhlásenie rozsudku bez nariadenia pojednávania na odvolacom súde a namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

25. V súvislosti s ďalšou námietkou dovolateľa, že odvolací súd nepostupoval zákonným spôsobom, pretože ho neupovedomil o verejnom vyhlásení rozsudku zaslaním upovedomenia elektronicky na emailovú adresu A., hoci o to požiadal, dovolací súd uvádza, že ani táto námietka dovolateľa nie je dôvodná. V zmysle § 214 ods. 3 O.s.p. platilo, že ak odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, upovedomí elektronickými prostriedkami účastníka konania alebo jeho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4), o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3. V zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. platilo, že vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Na uvedené ustanovenia O.s.p. nadviazala právna úprava podľa CSP, a to § 385 ods. 1 CSP zúžením obligatórnych dôvodov nariadenia pojednávania na odvolacom súde a § 219 ods. 3 CSP rozšírením povinnosť súdu o zverejnenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku okrem úradnej tabule súdu, aj na webovej stránke príslušného súdu. Obsah spisu však nedáva žiaden podklad o pochybení odvolacieho súdu. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd postupoval v súlade s § 219 ods. 3 CSP (§ 156 ods. 3 O.s.p.) a oznámil na svojej úradnej tabuli a webovej stránke 9. februára 2017 (č. l. 235 spisu) miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku [15. februára 2017 o 11,20 hod. v budove Krajského súdu v Bratislave v pojednávacej miestnosti č. dv. 49 (prízemie)]. Tiež zo spisu vyplýva, že dovolateľ až v podaní (doručenom odvolaciemu súdu elektronicky dňa 13. februára 2017, na č. l. 236 spisu, t. j. dva dni pred už uverejneným oznámením súdu v zmysle § 156 ods. 3 O.s.p.) uviedol „elektronická adresa na doručovanie písomností: „A.“ a dal „do pozornosti odvolacieho súdu, že v odvolaní zo dňa 16. januára 2014 proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 12 C 217/2012-109 zo dňa 22. novembra 2013 je uvedená aj elektronická adresa na doručovanie písomností: A., a to všetko pre prípad, ak by odvolací súd rozhodoval verejným vyhlásením rozsudku - viď rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR.“ K uvedenému na č. l. 236 spisu sa nachádza úradný záznam súdu (zo 14. februára 2017) o tom, že podľa obsahu podania žalobca žiada oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku elektronicky, čo bolo aj realizované, keď žalobcovi elektronicky 14. februára 2017 bolo

oznámené, že dňa 15. februára 2017 o 11,20 hod. v pojednávanej miestnosti č. dv. 49 (prízemie) bude verejné vyhlásenie rozsudku (č. l. 237 spisu). Dovolací súd tiež poukazuje na skutočnosť, že odvolanie žalobcu (na č. l. 220 a nasl. spisu) z 1. apríla 2014 smerujúce proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 11 C 58/2012-198 síce v záhlaví obsahuje uvedenie emailovej adresy žalobcu, ale bez jeho požiadavky o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami a upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3 O.s.p. (§ 219 ods. 3 CSP). K tomu podrobne pozri odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (bod 6.2., 6.3., 7. a 8. rozsudku odvolacieho súdu). Na základe uvedeného dovolací súd môže len konštatovať, že rozsudok odvolacieho súdu bol vyhlásený verejne dňa 15. februára 2017 bez účasti dovolateľa (§ 219 ods. 1 CSP vo väzbe na § 378 ods. 1 CSP, č. l. 238 spisu), pričom obsah spisu (viď č. l. 233 až 240 spisu) nesvedčí o porušení zákonného postupu súdu voči strane sporu vrátane procesného postupu súdu podľa § 219 ods. 3 CSP, resp. § 156 ods. 3 O.s.p. vo väzbe na § 470 ods. 1 a 2 CSP (vzhľadom na podané odvolanie 1. apríla 2014 a elektronickú žiadosť dovolateľa zo dňa 13. februára 2017) odvolacím súdom. Stranám sporu vrátane dovolateľa tak bola odvolacím súdom vytvorená možnosť zúčastniť sa aktu vyhlásenia rozhodnutia, ak toto svoje právo dovolateľ z vlastnej vôle nevyužil, nemôže sa dovolávať porušenia jeho procesných práv.

26. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolateľ namieta porušenie § 420 písm. f/ CSP neoprávnene, preto jeho dovolanie ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

27. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

